

A bűvös cipó.

Édesapját már régen eltemették, édesanyját valami szerencsétlenség érte, ő sem jött haza többé. Szegény gyermek egyedül maradt ezen a világon. Egyetlen öröksége volt, amit édesanyjától hallott mindig; Imádkozz és légy jó, gyermekem, akkor megsegít a jó Isten!

Mióta árvaságra jutott, bizony abból éldegélt, amit jó emberektől kapott. Cipőjéből már kikukucsált a lába, vékonyka kabátján átsétált a szél s még ha legalább kenyere lett volna... de az is csak olykor-olykor volt... akkor is kibugygyantak könnyei a kapott alamizsnára... Hej, nehéz élete van az árvának!

Egyszer is szomorúan indult kenyér után. Egy öreg néni kével találkozott.

— Miért sírsz, kis fiam? — kérdezte tőle a néni.

— Hogyne sírnék, jó néni, mikor se apám, se anyám, se ruhám, se ennivalóm.

— Hát ha segítsz nekem ezt a csomagot hazavinni, kapsz tőlem kenyeret.

Jóska nagy örömmel vitte haza a nagy csomagot. Mikor a ház kapujába értek, az öreg néni kendője alá nyult, s onnan egy kerek cipót adott át Jóskának.

— Lakjál jól belőle, te szegény kis árva! — mondotta.

Jóska egyedül maradt, kezében az illatos, ropogós cipóval. Alig mert törni belőle, annyira örült neki! A saját munkájával szerezte, nem ajándék!

Már éppen ketté akarta törni, mikor egy szegény kisleány jött vele szemben. Nem szólt semmit, csak látta, hogy szeme rátapad az ő cipójára s úgy nézi, nézi, szinte le sem veszi róla a tekintetét.

— Te is árva vagy? — kérdezte meg tőle Jóska.

— Édesapám beteg, édesanyám meghalt már régen... — szólt a kisleány.

Jóska szó nélkül kettétörte cipóját s egyik felét átadta a szomorúszemű leánykának, a másikat eltette a zsebébe, azzal tovább ment.

Mikor megint megéhezett, ismét elővette a félcipót. Nézegette, aztán hogy két nagy könnyesepp gördült kenyerére, beléharapott... De fogai megálltak a kenyér héjánál... mert előtte néhány lépésnyire egy öreg nénike ült s nézte őt nagy szemekkel.

Jóska nem tudott harapni többé. Odament hozzá, megkérdezte:

— Éhes, nénikém? Szívesen adok, ha nem evett még...?

A jó asszony nem szólt semmit, csak megindultak könnyei.

Jóska hát elfelezte a félcipót s most már a negyeddel ballagott tovább. Szomorú lett s arra gondolt, hogy íme, elosztogatja a cipóját, s még maga sem evett. Már éppen elhatározta

magát, hogy most aztán megeszi maradék kenyerét, még mielőtt azt is elosztogatná, amikor...

Az egyik ház ablakából keserves sírás ütött a fülébe. Megállott. Mi az, ki sír és miért olyan erősen?

— Edesanyám, miért nem hoz haza apuka kenyeret? Olyan éhes vagyok... már két napja nem láttunk kenyeret sem... — sírdogáit valami apróság a pincelakásban.

Hát ez is? -- hökkölt vissza Jóska. Hát itt sem látták a kenyérnek színét sem két nap óta? Bizonyosan valami kisleányka lehet az éhező. De hirtelen arra gondolt, hogy ő maga sem evett már régen, miért adna ő, hiszen már kétszer is megfelezte cipóját, neki is joga van a maradékhoz!

Már éppen elővette zsebéből a negyedrészes cipót, amikor egyszerre fülébe csengtek edesanyja szavai: Imádkozz és légy jó gyermek, akkor megsegít a jó Isten...

Hirtelen elhatározással bekopogott az ablakon:

— Kisleány, gyere, adok egy darab kenyeret... — szólt be a pincébe.

Éhesen, de valami nagy melegséggel szívében lépegetett tovább a néptelen utcán. Mintha megjelent volna előtte jó edesanyja arca s mintha mosolygott volna rá.

— Jól tettem edesanyám? — kérdezte magában.

Igy jutott el a város másik felére. Egyszer hirtelen megállott. Az előtte levő ablakban ezt olvasta: Egy jó házból való fiú tanoncnak felvétetik.

Bekopogott, elmondta, hogy árva fiú, egyedül áll, szívesen vállal minden munkát. Felvették, kifutó lett, majd nemsckára inas, végül segéd és tiz év múlva már a maga műhelyében mesélte el inasainak a saját élete történetét s intette őket arra, hogy nincsen olyan szegény, aki a nálánál is szegényebbnek adni nem tudna.

Ez a bűvös cipó titka! Hej, ha minden ember találkozna egyszer ezzel a cipóval!...